

„Ахъ, мои господиновци! На какво прилича това? Какъ! Що е това? Въ нашата крѣпость да правите смъртоубийство! Иванъ Кузмичъ, тоя си часъ да ги турнишь подъ арестъ! Петаръ Андрѣвичъ! Алексѣй Ивановичъ! Дайте самъ саблите си, дайте ги, дайте ги! Палашке, занеси тие сабли и заключи ги. Петаръ Андрѣвичъ, това азъ никога не сжмъ очѣквада отъ тебе! Какъ та не е било срамъ? Алексѣй Ивановичъ е друго: той и изъ гвардията е испжденъ за душегубство, той и господа бога не вѣрва; а ми ти какво? И ти ли тамъ са пжхашъ?»

Иванъ Кузмичъ са сжгласи напжнно съ сжпругата си и каза ни: «Чувате ли? Василиса Егоровна говори право. Двобоите сж запретиени формално отъ военниятъ законъ.» Палашка въ това време ни зема саблите и занесе ги да ги заключи. Азъ не можахъ да са не засмѣя. Швабринъ сжхрани важността си. «При слчкото си уважение камъ васъ, каза той хладнокржвно, азъ не мога да ви не забѣлжжа, че напразно са трудите да ни сждите. Оставете това дѣло на Ивана Кузмича: това е негова работа». — «Ахъ, господине! отговори командантшата. — А нема мжжътъ и жената не сж единъ духъ и една плоть? Какво мислишь, Иванъ Кумзичъ? Ей сега да ги испроводишь въ темницата и да заповѣдашь да имъ даватъ само хлѣбъ и вода, дорде имъ премине лудината; а послѣ това нека отецъ Герасимъ имъ наложи епитимия, за да измолатъ отъ бога прошка и да са каятъ предъ хората.»

Иванъ Кузмичъ не знаеше на какво да са рѣши. Мария Ивановна бѣше твжрде блѣдна. Полека-лека бурята утихна: командантшата са успокои и накара ни да цѣлунемъ единъ другиго. Палашка ни донесе саблите. Ние излѣзохме отъ командантинътъ лжжовно